

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Măndiță

Difuzare:

EDITURA
AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

Protos. Nicodim Măndiță / *Cele zece porunci
explicate pe înțelesul tuturor* – VOLUMUL VIII
ISBN general: 978-973-8440-91-3
ISBN vol. VIII: 978-606-8654-10-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Nicodim Măndiță, ieromonah
Cele 10 porunci explicate pe înțelesul tuturor /
protos. Nicodim Măndiță – București: Agapis, 2014-
10 vol.
ISBN 978-973-8440-91-3
Vol. 8.: Porunca a 8-a. – 2015. – ISBN 978-606-8654-10-2

241.6

Protos. Nicodim Măndiță

CELE ZECE PORUNCI explicate pe înțelesul tuturor

PORUNCA a VIII-a:
„Să nu furi”

Editura AGAPIS • 2020

vei mântui atât pe tine, cât și pe cei ce ascultă de tine". (Sf. Vasile 15; Către cel nou-hirotonisit; N. Schelarie Prav. Bis. § 822).

Încercarea de a cumpăra iertarea de păcate cu bani

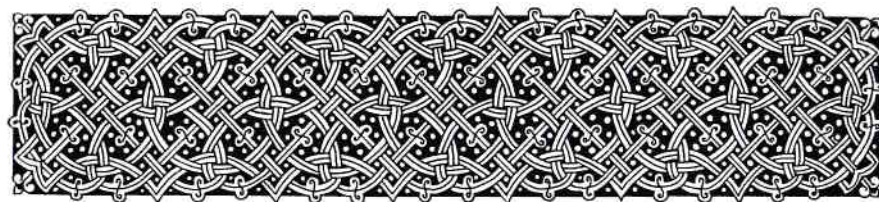
Mulți se înșeală, că prin dare de bani din prisosul lor, s-ar curăți de păcate, fără să își mai facă și canonul convenit sau roade vrednice de pocăință (Mt. 3, 8; Lc. 19, 8-9; F. Ap. 8, 18-20; C.F.S. o.c. pp. 150-151; 73).

Creștinilor și creștinilor, care umblați precupețind Sfânta Spovedanie, schimbându-vă Duhovnicii cum vă schimbați cămășile sau cum schimbă bărbații ușuratici soțiile; cum schimbă slugile nestatornice pe stăpânii lor; ca cei ce vând lapte sau vin amestecate cu apă, marfă rea în loc de bună... nu vă amăgiți cu acele spovedanii ușurative și cu acele împărțări pripite mai înainte de a avea sau de a vă albi haina de nuntă. Aduceți-vă aminte de pățania celui aflat în sala împărătească la nuntă! „*Intrând împăratul în sala ospățului la nunta împărătească – zice Mântuitorul în pilda Evangheliei Sale – a văzut pe un om care nu avea haină de nuntă și i-a zis: „Prieten! Cum ai intrat aici neavând haină de nuntă?” El neputând răspunde, tăcea. Atunci împăratul a zis slugilor sale: „Luați-l de aici și legându-i mâinile și picioarele, aruncați-l în întinericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Că mulți sunt chemați, dar puțini aleși”* (Mt. 22, 1-14; comp. 2 Cor. 5, 4; Efs. 4, 22; Colos. 3, 10-12; Apc. 3, 4; 16, 15; 19, 8). Reamintiți-vă și de cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, care zice: „*Nu împărțirea deasă, ci împărțirea cu bună pregătire folosește pe cei ce primesc Sfintele Taine... Mulți se împărțesc de frica morții dar se duc în iad*”. Așadar, pregătirea noastră sufletească pentru a scăpa de iad și a dobândi Împărăția lui Dumnezeu și fericirea veșnică, constă în spovedania amănunțită însoțită de canonul convenit și facerea roadelor vrednice de pocăință, după care urmează Sfânta și Dumnezeiasca împărțășanie cu folos vremelnic și veșnic.

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Introducere	7
Explicarea Decalogului.....	13
Porunca a VIII-a.....	17
Cine vinde marfă rea în loc de bună și ia un preț mai mare decât face marfa, săvârșește furt.....	22
Omul nemulțumit cu starea sa, refuză crucea pe care trebuie să o poarte	24
Mulțumiți-vă cu pâinea câștigată prin sudoarea frunții voastre.....	33
Pe cât de onorabilă este munca cinstită, pe atât de blestemat este păcatul furtului!.....	40
Pofta de îmbogățire te cufundă în pieire și pierzare	48
Înșelarea cu cântare, măsuri false și vorbe meșteșugite este furt.....	52
Asuprirea prin taxe nedrepte, onorarii impuse și prețuri imorale este furt și jefuire.....	55
Falsitatea și viclenia păgubesc Biserica și Neamul	57
Dobânda sau camăta este spolierea celor săraci	58
Prețuirea omului după avere, este o nedreptățire a celor săraci și virtuoși.....	60
Furtul de la soț, soție, părinți sau stăpân	63
Răpitorii de averi și nedreptățitorii sunt mai răi decât furii și ucigașii..	64
Ce valoare au donațiile și milosteniile provenite din răpiri și nedreptățiri?	65
Primii creștini, nu numai că nu au urât pe furii: ci, răpirea averilor lor au primit-o cu bucurie	70
Jefuitorii cinstei și devotamentului carierei semenilor lor	78
Tănuirea și însușirea lucrurilor sau valorilor găsite este furt	79
Refuzul de a restitui lucrurile încredințate este furt.....	80
Cine nu poartă grijă de răposații lor, se transformă în furii și asasini.....	81
Pomenirile și pomenile ce sunt datorii să le facă, pentru repauzații lor, cei ce moștenesc averi de la ei	84
Paraliticul de la Vitezda, o imagine a nefericiților ce zac în iad, uitați de moștenitorii lor	97
Miile de ostași uciși, cer răzbunare de la Dumnezeu, împotriva împăratului care nu i-a salvat de la moarte.....	105
Cât de mare este păcatul jefuirii și profanării mormintelor?.....	109
Câștigurile realizate prin minciuni, înșelăciune și jurăminte strâmbe, se consideră furt.....	111

Cine nu-și plătește datoriile față de stat, sau face declarații false, încalcă Porunca a VIII-a.....	117
Cei ce pot face milostenie și nu fac, nedreptătesc pe cei lipsiți	118
Cei care nu sunt lipsiți, sau pot munci, dar cerșesc, fură banii celor ce îi miluiesc	120
Furii se dezleagă numai după ce au despăgubit pe cei jefuiți.....	121
Câștigul obținut la jocurile de noroc, este un furt deghizat.....	129
Cine poate înlătura paguba cuiva și nu o face, săvârșește nedreptate..	135
Cine răpește cinstea și strică numele bun al cuiva, este fur spiritual...	136
Datoria celor ce moștenesc averi, dobândite prin înșelăciuni și furturi	139
Ce ție nu-ți place, altuia nu face.....	140
Păcatul ieroseliei	144
Ce hotărâsc zapisele donatorilor împotriva furilor din averea bisericii?	146
Păgânii au fost pedepsiți pentru prădarea bisericii lui Dumnezeu	149
Jefuitorii de sfinte biserici cad în mari primejdii	150
Să nu răpim avutul Sfintei Biserici.....	154
Blestemul Dumnezeiesc și secera înfocată.....	162
Cei ce furau lucruri aferosite Domnului erau omorâți cu pietre	166
Sluga bună și credincioasă... și sluga rea.....	171
Maica Domnului a sfătuit pe Sfinții Apostoli înainte de Adormirea sa	173
Nu mai fura și împlinește-ți făgăduința	174
Jertfele din furt și silnicie nu se primesc la Sfântul Altar	178
Milostenia celor ce trăiesc în fărădelegi nu este primită!.....	180
Cei ce târâsc sufletele la fărădelegi și erezii, sunt furi de cele sfinte	183
Nerespectarea Sfintei Duminici și a Sfințelor Sărbători este furt de cele Sfinte	184
Cei ce fură de la cei Sfințiți se păgubesc groaznic	188
Păcatul simoniei.....	191
Enciclica patriarhului Ghenadie al Constantinopolului și a sinodului său către toți preacuvioșii Mitropoliți și către Papa Romei.....	194
Scrisoarea patriarhului Tarasie al Constantinopolului, către Adrian, papa Romei (a. 787).....	197
Strălucirea darului Preoției și riscurile ce pândesc pe cei nevrednici..	204
Hirotesia și hirotonia, care sunt obligațiile primitorilor?.....	209
Păcatele care opresc pe candidat de la preoție	214
Model de adeverință eliberată de duhovnic candidatului la hirotonie	216
Declarația sau jurământul cadidatului la Preoție	218
După hirotonie arhiereul îi dă sfat preotului după Sfântul Vasile cel Mare	221
Încercarea de a cumpăra iertarea de păcate cu bani.....	222

Porunca a VIII-a

Împotriva poruncii a VIII-a Decalogului greșesc toți câți sunt furi arătați precum sunt tâlharii, răpitorii și cei ce iau cu sila; câți sunt furi ascunși, cei care fură în chip ascuns; câți sunt furi amăgitori, precum sunt neguțatorii și toți cei ce se silesc să amăgească pe altul, vânzând cu măsuri false și făcând alte mii de meșteșuguri și de minciuni. Pentru aceasta și Domnul, furi și tâlhari a numit pe neguțatori, zicând: „*Casa Mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi ați făcut-o peșteră de tâlhari*“ (Mt. 21, 13), precum sunt cei ce iau dobândă. Această poruncă se calcă prin iubirea de argint, împreună cu patimile și păcatele care se nasc din iubirea de argint. Încă greșește la aceasta și de va cumpăra cineva lucru de furat, știindu-l, ca să-l ia mai cu puțin decât se plătește de drept; de a trecut bani răi, în loc de bani buni, sau pe cei ce sunt în lipsă, în loc de plin; de nu a lucrat lucrătorul precum se cuvenea, sau a lucrat rău și totuși și-a luat plata sa; de nu a plătit cineva celor ce i-au slujit; de a găsit ceva și a ascuns, fără de a cerceta cine a pierdut; de nu a respectat tocmeala ce a făcut; de s-a lenevit de lucrurile peste care a fost mai mare și luător-aminte; ale sârmanilor, sau ale văduvelor, sau ale Bisericii, sau ale școlilor, sau ale tovarășilor; de a dat daruri judecătorului ca să judece nedrept, sau el a luat ca să judece; de cere milostenie neavând trebuință; de vând neguțatorii lucrul cel rău în loc de bun, sau îl amestecă cu cel bun; de vând lucru mai scump decât se plătește; de se vorbesc cu alți negustori să vândă cu preț nedrept; de vând mai scump la cumpărătorul care nu știe, sau cumpără mai ieftin de la vânzătorul care nu știe piața; de nu vând precum le poruncește

stăpânitorul; de dau daruri la stăpânitori ca să-i lase să vândă precum voiesc; de nu iau socoteală adevărată la tovarășii lor; de spun minciuni că au dat faliment ca să rețină banii străini; dacă vreo slugă vinde mai scump decât îi zice stăpânul; de are cineva lucru străin, sau amanet, și-l lasă de se strică, sau îl cheltuiește; de s-a jucat în cărți, sau alte jocuri, cu copiii sau cu alții neiscușiți ca să-i înșele. La această poruncă încă greșește; de a făcut cineva pagubă la lucrul și averea fratelui său, de a mutat hotarele și semnele moșiilor, sau ale caselor, ca să ia loc de la moșia sau casa aproapelui său; de a tăiat pomii fratelui său pe care ca pe un tâlhar îl pedepsesc legile politicești, de i-a furat dobitoacele lui, pe care îl pedepsesc legile cu surghiunire sau cu tăierea mâinilor, de va momi cineva și va lua sluga altuia, cu făgăduință de mai multă plată; de va deschide cineva scrisori și le va citi, sau va face iscălitura altuia, sau o va prescrie, sau o va rade, sau o va rupe, care se pedepsește cu surghiunire, sau cu răpirea averilor sale, de legile cele politicești. Toate acestea sunt furtișag și trebuie să le dea înapoi, de voiesc să ia iertare (Carte f. foloșitoare de suflet pg. 22-24; vezi și M. Ort. p III întreb. 48; Ieș. 20, 15; Lev. 19, 11; Deut. 5, 19; Prov. Sol. 23, 10; Mt. 19, 18; Mc. 10, 19; Lc. 18, 20; Rom. 13, 9; 1 Cor. 6, 8; Efs. 4, 28; 1 Tes. 4, 6; Prov. Sol. 22, 22).

„Cel ce a furat, dacă el căindu-se singur se va prihăni pe sine, un an se va opri de singură împărțirea Sfințeniilor. Iar de se va vădi, în doi ani. Și se va împărți lui timpul, în cădere și în starea împreună și atunci se va învrednici împărțirii” (Can. 61 Sf. Vasile c. Mare; vezi și can. 3, 4, 5, 6, 8, 11 și tâlcul lor, Sf. Grigore al Neocesariei).

Tot cel ce a furat sau a găsit, sau a înșelat pe cineva și nu a dat înapoi lucrul străin, nu poate primi iertare de păcate, decât numai după ce dă înapoi lucrurile străine...

Toți creștinii, mare sau mic, bogat sau sărac, cu carte sau fără carte, să-și aducă aminte de cuvintele Dumnezeieștilor Scripturi: „Să nu furați”; „să nu mințiți”. Nimenea să nu înșele pe aproapele (Lev. 19, 1). *„Cine a furat să nu mai fure; ci mai vărtos să se ostenească lucrând cu mâinile lui ca să aibă să dea și celui ce nu are”* (Efs. 4, 28). De asemenea să nu uite că cel care se întovărășește cu furii își urăște

sufletul său (Prov. Sol. 29, 24). Așijderea că *„cel ce face nedreptate își urăște sufletul său”* (Ps. 10, 5).

Pedeapsa cumplită a celor care au căutat să fure prin înșelăciune. O altă minune i se atribuie Sfântului Episcop Epifanie deși o asemenea minune se povestește și despre Grigorie, odinioară Episcop de Neocesaria și cred că aceasta e adevărată. Aceasta nu împiedică să nu fi făcut și Sfântul Epifanie o altă minune asemenea. Sfinții, atât din secolele trecute cât și din acesta, au făcut câteodată fapte miraculoase, care au între ele o mare asemănare. Sfântul Apostol Petru a înviat un mort, însă el n-a fost singurul care a înviat morți. Sfântul Ioan Evanghelistul a înviat unul la Efes și ficele lui Filip au înviat un altul la Ierapole. Iată deci minunea ce am să vă povestesc: Doi săraci pândind timpul când Epifanie trebuia să treacă, cu scop de a căpăta de la el o milostenie mai însemnată ca de obicei, de îndată ce aceștia îl văzură, unul din cei doi se culcă la pământ și se prefăcu că e mort; iar celălalt umplu văzduhul cu strigări, plângând despărțirea tovarășului său și propria sa sărăcie care îi răpea mijlocul de a-i face datoria înmormântării. Episcopul rugă pe Dumnezeu de a odihni sufletul răposatului, dădu celui viu cu ce să-l îngroape, și îi zise: „Fiule, ai grijă de înmormântarea tovarășului tău și nu-l mai plânge. Căci chiar de-l vei plânge, el nu va mai reînvia de acum. Moartea sa era un rău neînlăturabil și de care trebuie absolut să te mângâi”.

După ce a vorbit astfel, își continuă drumul. Când s-a depărtat și nu-i mai putea vedea, cerșetorul îmbrânci pe tovarășul său cu piciorul, și îi zise: „Scoală-te mă, tu ți-ai jucat foarte bine rolul și prin dibăcia ta avem cu ce petrece ziua asta foarte bine”.

Însă celălalt nerăspunzând nimic și rămânând mort, cel ce era în viață alergă după Sfântul Epifanie, plângând și smulgându-și părul capului, își mărturisii înșelăciunea, și îl rugă de a-i reda viața mortului. Sfântul Episcop îl sfătui să sufere acea întâmplare cu răbdare și își continuă drumul. Dumnezeu n-a înviat pe mort, spre a arăta, după cum cred, la toată lumea, că cei ce caută a înșela pe servitorii Săi, caută de a-L înșela chiar pe Dânsul, Care vede și aude toate (Ist. Bis. Sozomen cart. VII, cap. 27).

Într-o vreme, mergând Sfântul Iacob la un sat, s-au apropiat în calea sa niște săraci, care cereau de la dânsul milostenie pentru îngroparea unui mort ce se afla zăcând chiar în acea cale. Iar omul acela nu era cu adevărat mort, ci se prefăcea: căci acei săraci, văzând de departe pe Episcopul venind, au poruncit unuia dintr-înșii, ca să se prefacă mort, ca printr-un meșteșug ca acesta să capete mai multă milostenie de la Episcop. Deci Arhiereul le-a dat cuviincioasa milostenie și pentru cel mort s-a rugat, ca să i se ierte păcatele și sufletul lui să se rânduiască cu dreptii, apoi s-a dus în calea sa. Depărtându-se Sfântul, prietenii celui prefăcut mort, îi ziceau să se scoale, iar el nu se scula; căci acum murise cu adevărat și zăcea fără suflet. Deci văzând săracii, cum că minciuna lor s-a adevărat, au alergat după Sfântul și ajungându-l au căzut la picioarele lui, mărturisindu-și păcatul și aruncând pricina asupra sărăciei; deci se rugau ca să-i ierte și să întoarcă în trup sufletul mortului. Iar făcătorul de minuni, asemănându-se Domnului Celui mult îndurat, i-a ascultat; și cu rugăciunea ce a făcut, a întors sufletul și a înviat mortul. Aceasta, precum mi se pare, se aseamănă cu minunea Sfântului Petru, care a dat morții celei năprasnice pe Anania și pe Safira, care se sfătuiseră să mintă împotriva Duhului Sfânt și să ascundă din prețul țarinei; pentru că și acest Sfânt Iacob, celui ce și-a tănuțit duhul său și cu minciună se prefăcuse mort, i-a luat sufletul Sfântul Petru. Cunoscând furtișagul, descoperindu-i aceasta Sfântul Duh, a dat pedeapsă de moarte asupra celor ce furase; iar Iacov neștiind vicleșugul, căci cu minciună se prefăcuse mort săracul acela, prin rugăciune i-a luat viața. Petru, pe Anania și pe Safira care muriseră, nu i-a izbăvit, pentru că atunci era trebuință de asprime, ca și ceilalți să aibă frică; iar Iacov având darul apostolesc, prin moarte a pedepsit câțva timp, apoi iarăși a mângâiat prin întoarcerea vieții acelu om (V. Sf. 13 ian.).

Sfântul Spiridon și negustorul viclean. Un negustor din cetatea Trimitunde se obișnuise a lua de la Sfântul Spiridon aur pe datorie, pentru neguțatorie; și după ce se întorcea de la neguțatoria sa, îi aducea ceea ce lua în datorie, și îi porunceea Sfântul să-l pună el singur în lada din care îl lua. Astfel nu băga seamă de averea cea vremelnică,

necercetând cu tot dinadinsul, dacă acela dă cu dreptate datoria. Și aceea o făcea de multe ori neguțatorul acela, luând singur aur cu binecuvântarea Sfântului; apoi iarăși aducând și punându-l singur de unde îl lua, i se binecuvânta neguțatoria lui. Iar odată robindu-se cu iubirea de aur, n-a pus în ladă aurul pe care îl adusese, ci l-a tănuțit la sine, iar înaintea Sfântului a mințit, zicând că l-a pus; dar în puțină vreme a sărăcit neguțatorul acela, pentru că aurul cel tănuțit nu numai că nu i-a făcut nici un câștig, ci și marfa care era a lui a prăpădit-o și ca un foc în taină, i-a risipit averea lui. Deci, sărăcind neguțatorul acela, a venit iarăși la Sfântul, cerând ca să-i dea aur pe datorie, iar Sfântul l-a trimis în cămara sa la ladă, ca să-și ia singur, zicând: „Mergi și ia, dacă ai pus acolo ceea ce ai luat“.

Iar acela mergând și neafând aur, s-a întors la Sfântul, deșert. Sfântul i-a zis: „Cu adevărat, frate, până acum, afară de mâna ta, n-a fost alta în ladă; deci de ai fi pus atunci aurul, acum iarăși l-ai fi luat“. Iar acela umplându-se de rușine, a căzut degrabă la picioarele lui, cerând iertare. Sfântul degrabă l-a iertat și apoi la învățat ca să nu mai poftască bunurile celui străin, nici să-și încarce sufletul cu vicleșugul și cu minciuna; pentru că dobânda care se câștigă cu nedreptate, nu este dobândă, ci adevărată pagubă (V. Sf. 12 dec.).

Înșelătorul păgubit. Un călător pierduse o sumă însemnată de bani, pe care-i avusese cusuți bine într-un sac de pânză. Făcu cunoscută pierderea ce suferise și făgădui o răsplată de 2.000 de lei aceleia, care i-ar aduce pachetul cu banii. Iată că se ivi și omul cel cinstit: „Eu ți-am găsit banii. Iați-i, sunt munca dumitale“. Astfel grăi el cu ochii senini ai omului cinstit și cu cuget curat.

Celălalt se înveseli și el, fiindcă găsisse banii pe care îi socotise pierduți. Dar numărându-i, se întunecă la față, și îi trecu prin minte un gând necurat. „Prietene, îi zise el deodată, ai făcut bine că ți-ai luat singur răsplata făgăduită, căci din pachet lipsesc tocmai 2.000 de lei. Mulțumesc!“

„Te înșeli, Domnule, eu așa am găsit pachetul și ți l-am dat întocmai cum l-am găsit“. „Îți repet că lipsesc 2.000 de lei. Au fost 10.000 de lei în pachet și nu gălesc decât 8.000 de lei. Hai, spune drept, ai

desfăcut o cusătură, ți-ai luat ce ți se cuvenea și ai cusut iar la loc. Între noi fie vorba!“

„Ba nicidecum, Domnule. Nu mi-e de răsplata dumitale, dar mi-e de numele și de cugetul meu curat. Vom merge la judecată amândoi“. „Să mergem!“

Judecătorul ar fi fost în grea încurcătură, de n-ar fi cunoscut, după ochi, pe cel cu gând rău. Și luă repede hotărârea: „Aici dreapta hotărăște așa, glăsui judecătorul. De vreme ce unul din voi a pierdut un pachet cu 10.000 de lei și celălalt nu a găsit decât un pachet cu 8.000, se vede că pachetul găsit nu este acela, asupra căruia are drept cel dintâi. Astfel că dumneata care ai găsit pachetul cu bani, ți-l iei îndărăt și-l păstrezi bine, până se ivește cel ce a pierdut numai 8.000 de lei; iar dumitale nu-ți pot da alt sfat, decât să ai răbdare, până ce s-a ivi cel ce a găsit cei 10.000 de lei, pe care i-ai pierdut“ (Din o carte de citire).

Cine vinde marfă rea în loc de bună și ia un preț mai mare decât face marfa, săvârșește furt

Orice înșelăciune de felul acesta este un furt camuflat, care se iartă numai după ce i s-a dat înapoi dreptul păgubașului de către înșelători. Cei ce nu dau înapoi aici, vor fi trași la răspundere dincolo, în Fața Dreptului Judecător. Dumnezeu poruncește tuturor a umbla numai cu dreptate, zicând: „Vai... de cei ce bagă apă în vin“ (lapte etc.) (Is. 22, 23; 5, 22).

Șarlatanii înțeleși. Un drumeț bine îmbrăcat sosi într-o Duminică pe-nserate la crășma din sat și comandă câteva găini fripte și o sticlă cu vin vechi. Dar îndată ce luă o bucătură în gură, începu să se strâmbe și să se vaiete, lipi o batistă albă de obraz și zicea că suferă de 14 zile de cele mai grozave dureri de măsea. Toți țărani, care erau de față, îl compătiveau foarte.

Nu trecu mult și intră în crășmă un șarlatan cu doctorii, se așeză într-un unghiuleț și ceru un ciocan cu rachiu. Auzind ce-i lipsește domnului străin, zise: „O să-i ajut eu îndată!“

El scoase din geamantanul său o cutie frumos împachetată, o desfăcu și grăi: „Domnule! Te rog, udă-ți vârful degetului, ia puțin din praful acesta și freacă-te la măsea. Străinul făcu întocmai și îndată după aceea strigă cu bucurie: „Ce-i asta? Parcă mi-a luat durerea cu mâna!“

Atunci dădu șarlatanului un florin de argint și-l pofti să mănânce și să bea cu dânsul. Toți mușterii din crășmă și toți oamenii din sat luară din doctoria cea minunată și mișelul vându atunci vreo sută de cutiuțe de prafuri, cu 20 de cruceri cutiuța. Îndată ce-l durea pe cineva din sat măseaua, imediat lua doctoria minunată, dar toți rămâneau uimiți, văzând că nimănu-i ajută. În sfârșit se convinseseră că au fost înșelați urât. Cei doi străini, erau înțeleși între ei. Praful cel alb nu era altceva decât cretă. Dar șarlatanii fură prinși în curând și băgați în pușcărie.

Nu lua leacuri de la străini; străinul te-nșeală cu suflet hain (I. M. C. ist. 92).

Câștigul necurat. O femeie ce vindea lapte la oraș și căzuse în ispita de a-l mai spori cu apă, se întorcea acasă cu o maramă nouă (înelitoare de cap) cumpărată de la prăvălie. În drum spre casă o ajunse o furtună și trecând peste un pod, vântul îi smulse marama de pe cap și o aruncă în apă. Oamenii umblau să o prindă, dar femeia privind de pe pod cum o duce apa, le zise: „Lăsați-o, dragii mei, să meargă, căci din apă a ieșit și apa o duce“.

De câștigurile cele necurate totdeauna nimica nu se alege. Și totuși, sunt atâția oameni care umblă după câștiguri necurate (Pr. I. Trifa ist. 346).

Capra Sfântului Spiridon vădește pe negustorul necinstit. Spre educarea mai bună a celor dornici de mântuire și de o viață mai curată, dăm aici o lucrare minunată săvârșită de un om cu viață și trăire aleasă.

Odinioară veni la Sfântul Spiridon un om oarecare, vrând să cumpere din turma lui o sută de capre. Sfântul i-a zis ca să aducă mai

ÎRDIS
întâi prețul cel orânduit și apoi să ia aceea ce a cumpărat. El dând prețul pentru nouăzeci și nouă de capre, a tăinuit una, socotind că nu va cunoaște Sfântul despre aceea, a cărui bunătate de inimă era străină de grija cea mare a vieții. Deci mergând amândoi în ocolul dobitoacelor, Sfântul a zis către neguțător, ca să ia atâtea capre pentru câte a dat prețul. El despărțind o sută de capre, le-a scos din ocol și una dintre acelea, ca o pricepută și roabă bună, cunoscându-se că este nevândută de stăpânul său, s-a întors degrabă și a alergat iarăși în ocol. Negustorul prinzând-o, o târa după dânsul, însă capră smulgându-se, iarăși a fugit în ocol. Așa de două și de trei ori se smucea din mâinile lui și fugea în ocol, iar el o scotea cu sila și mai pe urmă a luat-o pe umeri și o ducea într-ale sale. Capra zbierând și bătându-l cu coarneaule peste cap, se zvârcolea, încât se mirau toți cei ce vedeau. Sfântul Spiridon pricepând lucrul și nevrând să-l mustre înaintea tuturor pe neguțătorul cel viclean, a zis către dânsul cu blândețe: „*Vezi, fiule, că nu în zadar face dobitocul acesta unele ca acestea, căci nu suferă a fi dus la casa ta. Ia vezi, oare n-ai oprit prețul care se cuvenea pentru dânsa? Pentru aceasta se smucește din mâinile tale și fuge la ocol?*” Acela rușinându-se și-a mărturisit păcatul său și și-a cerut iertare. Apoi dând prețul, a luat capra și mergea și aceea singură de sine, în liniște, la casa aceluia ce o cumpăraseră pe dânsa, întrecând la mers pe stăpânul său cel nou (V. Sf. 12 dec.).

Omul nemulțumit cu starea sa, refuză crucea pe care trebuie să o poarte

Omul nemulțumit cu starea sa, are vederi scurte și întunecate. Adeseori când omul suferă din vina sa, e amărât și nemulțumit, dar tace; când pătimește din vina altora se aprinde de ură, de dorul răzburării și se jeluiește prietenilor săi; dar când pătimește de la Dumnezeu, atunci se jeluiește în gura mare lumii întregi. Ce vrea bietul om? Să fie ca idolii neamurilor! Să n-aibă nici o cruce de dus în lumea asta! Să meargă după Mântuitorul fără nici o cruce, slobod, cu mâinile în solduri. Ei bine, aceasta nu se poate. Dacă toți bărbații plăcuți ai lui Dumnezeu, începând cu dreptul Abel, în cursul vremurilor până azi

și cât va fi lumea, au suferit, sufăr și vor suferi, oare noi să nu suferim? Dacă Maica Preacurată, care-i mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, ba încă și Însuși Mântuitorul, a suferit mult, noi pentru ce oare mai cârtim și ne îngreunăm sufletește?! Ce? Oare noi am avea dreptul să trăim în lume fără tulburări, necazuri, dureri, suferințe și pătimiri, mai mult decât plăcuții lui Dumnezeu? O, dragi creștini! Acestea toate câte le suferim noi în lumea trecătoare, nu sunt o nedreptate; ci un Dar de la Dumnezeu. Ele ne deschid ochii sufletului spre a cunoaște, că firea noastră omenească e neputincioasă, tăria vrăjmașilor diavoli, care ne hărțuiesc mereu, e tare și că: fără de Dumnezeu noi nu putem face nimic bun. Suferințele felurite, care adeseori ne umplu de nemulțumire și de cârtire, aprind puternic în sufletele noastre flacăra credinței vii, a nădejzii tare și a dragostei înflăcărate, îndreptându-se gândul la Dumnezeu, care-I Izvorul fericirii noastre vremelnice și veșnice. Crucea necazurilor și a suferințelor, face adeseori ca bucuriile pământești să fie mai dulci, mai plăcute. Crucea aceasta este de neapărată trebuință pentru dobândirea adevăratei noastre fericiri vremelnice și veșnice; pe când, dimpotrivă, plăcerile și bucuriile pot a ne fi primejdiioase, vremelnice și veșnice. Câți oameni buni, de treabă și cinștiți, prin plăceri și bucurii lumești, au devenit: trândavi, nepăsători, trufași, răi, păcătoși, ba chiar și primejdiioși omenirii ce-i înconjoară. Pe de altă parte, adeseori am văzut că mulți s-au îndreptat pe urma crucii suferințelor îndurate în cursul vieții lor.

Șoimul, se spune că e o pasăre foarte sălbatică, poate cea mai sălbatică dintre toate păsările răpitoare, dar cu toate acestea, el se poate îmblânzi ușor printr-un mijloc curios. Șoimul prins se închide câteva zile într-o colivie mare, care se bagă într-o fierărie, așezându-o lângă nicovala pe care se bate și se lucrează fierul. Acolo nu i se dă șoimului nimic de mâncare. Zgomotul asurzitor din fierărie, loviturile de ciocan, vuietul foilor și a focului aprins, scânteile zburătoare în toate părțile, deci și peste el, fumul și foamea, îl umplu de atâta groază și frică, încât dă uitării sălbăticia sa, se îmblânzește, se domesticește, se apropie de stăpân și urmează poruncilor lui. Aici vedem o minunată transformare. Așa vedem cu durere adeseori,